

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

16 iulie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal în componență:

președinte – Petru Ursache,

judecătorii –Ghenadie Nicolaev și Constantin Alerguș,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului în anulare declarat de condamnat, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 martie 2014 în cauza penală privindu-l pe

Bulai Mihail Victor, născut la 29 noiembrie 1984, originar și domiciliat în s. Cenușa, r-nul Florești.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 09.10.2013 – 25.11.2013;

Instanța de recurs: 16.12.2013 – 25.03.2014.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Vulcănești din 01 noiembrie 2010, Bulai M. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 287 alin. (3), cu aplicarea dispoziției art.78 și art.80 Cod penal, la 3 trei ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

2. Prin încheierea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 04 decembrie 2012 a fost dispus transferul condamnatului Bulai M. din Ucraina în Republica Moldova, unde a fost condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.151 alin.(4) Cod penal, la 10 ani închisoare, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip închis, fără a se expune asupra pedepsei stabilite prin sentința Judecătoriei Vulcănești din 01 noiembrie 2010.

3. La 30 septembrie 2013, în procedura Judecătoriei Centru mun. Chișinău a parvenit demersul șefului Penitenciarului nr.13 din mun. Chișinău privind aplicarea art.85 Cod penal în privința condamnatului Bulai M., solicitînd cumularea pedepselor stabilite prin sentințele menționate mai sus.

4. Prin încheierea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 25 noiembrie 2013, a fost admis demersul reprezentantului Penitenciarului nr.13 din mun. Chișinău privind aplicarea art.85 Cod penal în privința condamnatului Bulai M., fiindu-i adăugat parțial

la pedeapsa aplicată prin încheierea Judecătorei Buiucani mun. Chișinău din 04 decembrie 2012, partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința Judecătorei Vulcănești din 01 noiembrie 2010, stabilindu-i pedeapsa definitivă de 11 (unsprezece) ani închisoare, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip închis.

5. Nefiind de acord cu încheierea nominalizată, condamnatul a atacat-o cu recurs, prin care a solicitat casarea încheierii respective și remiterea cauzei la rejudecare în instanța de fond.

6. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 martie 2014, a fost respins, ca nefondat, recursul condamnatului Bulai M., cu menținerea fără modificări a încheierii atacate.

Încheierea instanței de recurs a devenit irevocabilă la data pronunțării.

7. În argumentarea soluției adoptate instanța de recurs a statuat că, potrivit prevederilor art.469 alin.(1) pct. 11) Cod de procedură penală, la executarea pedepsei instanța de judecată soluționează chestiunile cu privire la schimbările în executarea unor hotărâri, și anume executarea sentinței în cazul existenței altor hotărâri neexecutate, dacă aceasta nu a fost soluționată la adoptarea ultimei hotărâri.

Prin urmare, instanța de fond corect a stabilit că, conform art.85 alin.(1) Cod penal dacă, după pronunțarea sentinței, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvârșit o nouă infracțiune, instanța de judecată adaugă, în întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară.

De asemenea, potrivit prevederilor art.85 alin.(3) Cod penal, pedeapsa definitivă în cazul unui cumul de sentințe trebuie să fie mai mare decât pedeapsa stabilită pentru săvârșirea unei noi infracțiuni și decât partea neexecutată a pedepsei pronunțate prin sentința anterioară a instanței de judecată.

Astfel, Colegiul penal a reținut că, prin încheierea Judecătorei Buiucani mun. Chișinău din 04 decembrie 2012, instanța de judecată nu s-a expus asupra pedepsei stabilite prin sentința Judecătorei Vulcănești din 01 noiembrie 2010 în privința lui Bulai M. și din aceste considerente, instanța de judecată corect a ajuns la concluzia de a admite cererea reprezentantului Penitenciarului nr. 13 din mun. Chișinău, privind aplicarea art.85 Cod penal în privința condamnatului, adăugându-i parțial la pedeapsa aplicată prin încheierea Judecătorei Buiucani mun. Chișinău din 04 decembrie 2012, partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința Judecătorei Vulcănești din 01 noiembrie 2010, astfel stabilindu-i pedeapsa definitivă de 11 (unsprezece) ani închisoare, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip închis.

8. La 06 mai 2014, condamnatul a declarat recurs în anulare împotriva hotărârilor judecătorești menționate, prin care solicită casarea acestora, ca neîntemeiate și ilegale și rejudecarea cauzei în privința sa, cu repararea erorilor de drept admise de instanțele judecătorești și aplicarea art. 390 Cod de procedură penală și art. 35 – 36 Cod penal.

În drept, recurentul își întemeiază recursul pe prevederile expuse în art. 452 – 455 Cod de procedură penală.

9. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului în anulare declarat de condamnat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, pentru următoarele considerente.

Potrivit art. 452 alin. (1) Cod de procedură penală, în redacția Legii nr.66 din 05 aprilie 2012, în vigoare din 27 octombrie 2012, persoanele menționate la art.401 alin.(1) pct.2) și 3), precum și, în numele acestor persoane, apărătorul sau reprezentantul lor legal, pot declara la Curtea Supremă de Justiție recurs în anulare împotriva hotărîrii judecătorești irevocabile, după epuizarea căilor ordinare de atac.

Însă, art. 453 alin. (1) Cod de procedură penală, în redacția Legii sus-menționate, prevede că hotărîrile irevocabile pot fi atacate cu recurs în anulare în scopul reparării erorilor de drept comise doar la judecarea cauzei, în cazul în care un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente a afectat hotărîrea atacată.

Prin urmare, normele de drept nominalizate prescriu, în mod expres, că pot fi atacate cu recurs în anulare doar hotărîrile judecătorești prin care a fost judecată cauza penală în fond, adică hotărîrile irevocabile de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal, după epuizarea căilor ordinare de atac.

Din materialele dosarului, se constată că chestiunea care a fost examinată de către instanțele inferioare – instanța de fond și de recurs, se referă la una din cele reglementate de art. 469 alin.(1) pct. 11) Cod de procedură penală, ce țin de executarea sentinței în cazul existenței altor hotărîri neexecutate, dacă aceasta nu a fost soluționată la adoptarea ultimei hotărîri.

Potrivit dispoziție art. 472 Cod de procedură penală, încheierea instanței de judecată privind soluționarea unei chestiuni cu referire la executarea sentinței penale poate fi atacată cu recurs de către persoanele interesate, în termen de 15 zile, care se judecă conform prevederilor titlului II cap. IV, secțiunea a 2-a §2 din Partea specială a Codului de procedură penală.

În speță, această cale de verificare a legalității hotărîrii judecătorești condamnatul a exercitat-o, contestînd cu recurs încheierea judecătorului de instrucție a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 24 noiembrie 2013.

Potrivit deciziei instanței de recurs, Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău la 25 martie 2014, a constatat că, soluția instanței de fond, prin care s-a admis demersul reprezentantului Penitenciarului nr.13 din mun. Chișinău privind aplicarea art.85 Cod penal în privința condamnatului Bulai M., fiindu-i adăugată parțial la pedeapsa aplicată prin încheierea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 04 decembrie 2012, partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința Judecătoriei Vulcănești din 01 noiembrie 2010, stabilindu-i pedeapsa definitivă de 11 (unsprezece) ani închisoare, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip închis, este legală și întemeiată.

Drept urmare, conform art.466 alin.(2) pct.6) și alin.(5) Cod de procedură penală, hotărîrea instanței de recurs a devenit definitivă și irevocabilă la data cînd a fost pronunțată, adică la 25 martie 2014.

O atare interpretare dă posibilitatea să statuăm că, după examinarea recursului de către instanța de recurs, căile de atac a unei hotărîri judecătorești pe o chestiune ce ține de executarea pedepsei au fost epuizate, iar în consecință o asemenea hotărîre nu cade sub incidența hotărîrilor judecătorești irevocabile prevăzute de art.452 alin. (1) Cod de procedură penală, care sunt pasibile de a fi atacate cu recurs în anulare.

Excluderea de către legiuitor a căilor extraordinare de atac în această materie, este justificată de caracterul special al procedurii instituite de prevederile art. 469 alin. (1) pct. 11) Cod de procedură penală, astfel legiuitorul urmărind să asigure celeritatea acesteia și obținerea în mod rapid a unei hotărîri irevocabile și definitive prin care să fie exercitat controlul judiciar cu privire la soluția adoptată de judecătorul de instrucție.

În aceeași ordine de idei, amintim că procedura de atac a hotărîrilor judecătorești irevocabile cu recurs în anulare este reglementată de art. 452 Cod de procedură penală.

În temeiul art. 453 Cod de procedură penală, raportat la prevederile art. 6 pct. 44), 22 alin. (3) Cod de procedură penală, art. 4 al Protocolului nr. 7 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, hotărîrile irevocabile pot fi atacate cu recurs în anulare în scopul reparării erorilor de drept comise la judecarea cauzei, în cazul în care un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente a afectat hotărîrea atacată.

Potrivit normei de procedură penală enunțate anterior, rezultă că cu recurs în anulare pot fi atacate acele hotărîri judecătorești irevocabile care au trecut cele două căi ordinare de atac reglementate în Capitolul IV Secțiunea I și Secțiunea a 2-a a Codului de procedură penală – calea apelului și a recursului ordinar. În cazul în care, potrivit legii, o hotărîre judecătorească nu parcurge aceste două căi consecutive de atac, această hotărîre, deși a devenit irevocabilă, nu este susceptibilă de a fi contestată pe calea extraordinară de atac - recursul în anulare.

Această concluzie își găsește raționamentul și în analiza textuală a pct. 3), 4), 5) din alin.(2) art.455 Cod de procedură penală, privind modalitatea de declarare a recursului în anulare, potrivit căreia cererea de recurs în anulare trebuie, printre alte cerințe, să cuprindă:

- denumirea instanței care a adoptat sentința;
- persoana care a declarat apelul;
- denumirea instanței care a adoptat decizia în apel;
- persoana care a declarat recurs;
- denumirea instanței care a adoptat decizia în recurs;

Or, în contextul celor expuse, Colegiul penal conchide că, în ordinea recursului în anulare, potrivit modificărilor din Codul de procedură penală din 27 octombrie

2012, poate fi atacată doar sentința, legalitatea căreia a fost verificată pe căile ordinare de atac – în apel și în recurs și a devenit irevocabilă.

Împotriva încheierilor judecătorești, prin care s-au soluționat alte chestiuni decât vinovăția și condamnarea persoanei, la caz, chestiunea ce ține de executarea sentinței, acestea au numai un dublu grad de jurisdicție, instanța de fond și de recurs, cale de atac, prevăzută de lege prin dispoziții imperative, de la care nu se permite nici o derogare, iar recursul declarat de condamnat este inadmisibil, deoarece o atare hotărâre nu este susceptibilă de a fi atacată în ordinea recursului în anulare.

10. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului în anulare declarat de condamnatul **Bulai Mihail Victor**, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 martie 2014 în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 15 august 2014.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Ghenadie Nicolaev

Constantin Alerguș